

UŽICE UTCAI HÁZ

KONCZ ISTVÁN

A gyémánt-pátosz, a dicsőítő
csorbul,
s közhellyé fakul a szó, az okos
mindent-kifejezni akaró...
ő az Úr, az Igazság-Ember
s csupán sunyító szolga csak
a történelem.

És Élet a Mű, s a Jelkép immár
Valóság;
hat, alkot, de elszánt
falanksba is toboroz, mert
katoná az kinek otthona féltett
s kertje virágzik az Otthon körül...
Figyeld ceruzámat!

Ó, a sosemkész Forradalom
dac-hite
nem alkuszik, — a túlélés értelme:
Győzedelmes-Ember!
Szabad, mint ihletett képzelet;
a mindenség rendje:
Jövő bástyája, Užice utcai Ház.

A gyémánt-pátosz, a dicsőítő
csorbul,
s közhellyé fakul a szó, az okos

mindent-kifejezni akaró...
A vers görcsbe torzulva a
nemlétet nem veszi tudomásul.
A Remekmű-Élet: Diadal és Örök!